

puntualment terroristes, donar major prioritat a les urgències dels desarmaments; d'encalçar els traficants d'armes; de prohibir les exposicions i mercats d'armes; de passar a la reserva una colla de militars; de passar a la reserva una colla de polítics; de modificar alguns codis penals i conseqüentment els sistemes de condemnes, aïllaments i redempcions de les penes; de millorar les notícies sobre el món, i ampliar-les sobre cultura.

I això no és tasca només dels historiadors. Ha de ser una exigència internacional. En termes més reals, ha de ser una norma de cultura per no abrivar-nos més si ens interessa per a nosaltres i per a les futures generacions, continuar fent el que en diem història de la humanitat en el sentit de progrés. Reflexions teòriques? Les urgències imposades pels fets les aconsellen i les exigències humanístiques avalen resolucions dràstiques. La història ens ho explica.

Joan Garriga i Andreu

